

## Arrest

nr. 291 631 van 7 juli 2023  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats:** Op zijn gekozen woonplaats bij  
advocaat T. VAN DEN BOSSCHE  
Mechelsesteenweg 12/11  
2000 ANTWERPEN

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 30 juni 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 november 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing diende verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 30 juni 2023 nam de gemachtigde opnieuw de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING**

*Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Aan de Heer,*

*Naam: D.S.G.*

*Voornaam: C.*

*Geboortedatum: (...)1995*

*Geboorteplaats: U.*

*Nationaliteit: Brazilië*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:*

*Artikel 7, alinea 1:*

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

*Betrokkene was op het moment van zijn arrestatie in het bezit van een vervallen F-kaart. Uit onderzoek uit de registers blijkt dat deze kaart werd gesupprimeerd op 16.03.2020. Betrokkene is afgevoerd van ambtswege sinds 13.03.2020.*

*Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk. Ook dient te worden aangenomen dat hij sinds het ontvangen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.11.2021 geen bijkomende stappen ondernomen heeft om het nodige bewijs voor te leggen.*

*Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.*

*Betrokkene werd op 09.06.2023 gehoord door de terugkeerbegeleider van DVZ. Hij werd hiermee geconfronteerd en verklaarde wel degelijk sinds 2020 in België (officieus) verbleven te hebben. Hij zou bij zijn moeder gewoond hebben. Hij beweert dit te kunnen aantonen aan de hand van werkcontracten en dergelijke. Hij verklaarde een advocaat aangesteld te hebben die de situatie in regel zal stellen. Op heden mocht de Administratie geen documenten ontvangen die deze verklaringen staven. Ook dient te worden aangenomen dat hij sinds het ontvangen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.11.2021 geen bijkomende stappen ondernomen heeft om het nodige bewijs voor te leggen. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing. Betrokkene was toen dus reeds in kennis van het feit dat zijn verblijfsituatie in België vervallen was. Loutere mondelinge verklaringen kunnen geen verwijdering verhinderen. Het komt aan betrokkene toe om deze verklaringen te bewijzen met de nodige stukken. Uit het administratief dossier zoals dit op heden voorligt, blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.*

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

*Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen/psychotrope: verkoop/het te koop stellen zonder vergunning: aflevering zonder vergunning (meermaals). Feiten waarvoor hij op 25.01.2018 werd veroordeeld tot een werkstraf van 150 uren (vervangende gevangenisstraf van 15 maanden), een geldboete van 1.000,00 euro (x8) met uitstel 3 jaren voor 900,00 euro (x8) of vervangende gevangenisstraf: 2 maanden) en een bijzonder verbeurdverklaring.*

*Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling. Feiten waarvoor hij op 08.12.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden (AWS).*

*Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwoningen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid. Feiten waarvoor hij op 28.06.2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 8 maanden – verzet ontvankelijk.*

*Uit het vonnis blijkt dat het slachtoffer aangifte doet van slagen die zij heeft gekregen van haar ex-partner. De relatie zou iets meer dan een jaar eerder beëindigd zijn, doch hielden partijen contact. Op 4 maart 2022 was het slachtoffer uit geweest en nadien ontstond er ruzie met haar ex-partner. Ze kreeg slagen en stampen van hem. Betrokkene bleef bij haar slapen en verliet 's morgens de woning. Hij sloot deze af en nam de gsm van het slachtoffer mee. Het slachtoffer zat opgesloten tot in de namiddag. Bij zijn thuiskomst heeft het slachtoffer opnieuw boksen en slagen moeten incasseren. De politiediensten stellen schaafwonden in het aangezicht vast en een gezwollen oogkas. Het medisch attest vermeldt een arbeidsongeschiktheid van 3 dagen. Betrokkene biedt zich vrijwillig aan bij het politiekantoor. Hij geeft enkel toe het slachtoffer een draai rond de oren te hebben gegeven; hij zou zelf ook zijn uitgescholden en geslagen. Betrokkene wordt vrijgelaten onder voorwaarden, waaronder een strikt contactverbod. Nazicht van de politionele bestanden toont verschillende, eerder tussenkomsten inzake familiale twisten. De feiten zijn bijzonder ernstig en vermengen zich in hoofde van betrokkene als gepleegd met eenzelfde strafbaar opzet.*

*Betrokkene hield geen rekening met de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer; de feiten getuigen van een ernstige normvervaging, een gebrek aan frustratietolerantie en een agressieproblematiek.*

*Uit het vonnis blijkt bovendien dat betrokkene reeds meermaals werd veroordeeld. In 2018 en 2021 werd hij veroordeeld tot autonome werkstraffen van 150 resp. 60 uur voor inbreuken op de drugwetgeving. Hij werd ook veroordeeld voor een verkeersovertreding. Uit het meldingsrapport van Elegast van 8 september 2022 blijkt dat de autonome werkstraf van 60 uur werd stopgezet; betrokkene was meermaals niet aanwezig op de intakegesprekken en/of annuleerde deze om verschillende redenen. Hierdoor werd de werkstraf omgezet in een gevangenisstraf.*

*Al deze feiten tonen een aanhoudend problematisch gedrag aan. De betrokkene is niet aan zijn proefstuk toe en blijkt hardleers te zijn. Zijn gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Uit zijn persoonlijk handelen komt voor de maatschappij een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

#### *Artikel 74/13*

*Betrokkene werd op 09.06.2023 gesproken in de gevangenis van Antwerpen door een terugkeerbegeleider van DVZ.*

*Betrokkene verleende in beperkte mate zijn medewerking. Hij werd geïnformeerd omtrent zijn administratieve situatie.*

*Betrokkene verklaarde sinds 2010 in België te verblijven. Hij kwam aan samen met zijn broer, hun moeder woonde hier al. Hij kwam met het vliegtuig en was in het bezit van zijn paspoort. Betrokkene verklaarde momenteel niet meer in het bezit te zijn van zijn reisdocumenten.*

*Betrokkene is afgevoerd van ambtswege sinds 13.03.2020. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.*

*Betrokkene werd op 09.06.2023 gehoord door de terugkeerbegeleider van DVZ. Hij werd hiermee geconfronteerd en verklaarde wel degelijk sinds 2020 in België (officieus) verbleven te hebben. Hij zou bij zijn moeder gewoond hebben. Hij beweert dit te kunnen aantonen aan de hand van werkcontracten en dergelijke. Hij verklaarde een advocaat aangesteld te hebben die de situatie in regel zal stellen. Op heden mocht de Administratie geen documenten ontvangen die deze verklaringen staven. Louter mondelinge verklaringen kunnen geen verwijdering verhinderen. Het komt aan betrokkene toe om deze verklaringen te bewijzen met de nodige stukken. Uit het administratief dossier zoals dit op heden voorligt, blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Bovendien heeft betrokkene op 05.11.2021 reeds een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten, betrokkene weigerde op 05.11.2021 deze te ondertekenen. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing. Betrokkene was toen reeds in kennis dat zijn verblijfsituatie in België vervallen was. Sinds het ontvangen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.11.2021 heeft hij echter geen bijkomende stappen ondernomen om het nodige bewijs voor te leggen.*

*Betrokkene gaat niet akkoord met een terugkeer naar Brazilië. Zijn leven speelt zich hier af aangezien hij het grootste deel van zijn leven in België doorbracht. Hij heeft hier naar eigen zeggen een duurzame*

relatie. Bovendien wonen zijn moeder en broer in het Rijk. Ook zouden al zijn vrienden hier verblijven. Hij verklaarde geen binding meer te hebben met Brazilië, hij is er in 2019 enkel nog twee weken op reis geweest. Hij verklaart hier bovendien steeds te hebben gewerkt, naar school geweest te zijn en een certificaat gehaald te hebben. Hij spreekt twee landstalen nl. Nederlands en Frans. Hij verklaarde geen connectie meer te hebben met Brazilië en of de mensen daar.

Er dient echter opgemerkt te worden dat de betrokkene pas in 2010 naar België kwam en dat hij dus vele jeugdijaren doorbracht in zijn land van herkomst en dat hij dus ook de landstaal van Brazilië spreekt. Het wordt niet betwist dat het opnieuw opbouwen van een leven in Brazilië aanpassingen zal vereisen, maar er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor een terugkeer naar dit land. Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat betrokkene geen andere banden dan zijn nationaliteit meer zou hebben met Servië. Hij was 14 à 15 jaar toen hij in België kwam wonen waardoor verondersteld kan worden dat hij toch een aantal jaren school liep in Brazilië en vertrouwd is met de cultuur en de taal spreekt. Het administratief dossier bevat ook geen concrete elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Brazilië een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene verklaarde geen minderjarige kinderen te hebben in België. Betrokkene verklaarde wel verschillende familieleden te hebben in België nl. zijn moeder, broer, stiefvader, tante, neef en nicht. Hij zou bij zijn moeder wonen. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Betrokkene toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten niet aan. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt evenmin dat hij in België afhankelijk zou zijn van zijn moeder of vice versa. Het gegeven dat zijn moeder hem bezoekt in de gevangenis is enkel een bewijs van de normale affectieve banden die een familie met elkaar onderhoudt, maar doet geenszins getuigen van een bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar. Uit de omstandigheid dat betrokkene eventueel over een vaste verblijfplaats beschikt bij zijn moeder na zijn vrijstelling kan evenmin een band van afhankelijkheid tussen hen worden afgeleid. Indien zijn moeder financiële steun van betrokkene nodig zou nodig hebben – of omgekeerd, wat overigens niet aangetoond werd, kan opgemerkt worden dat betrokkene dergelijke steun ook vanuit het buitenland zou kunnen geven of ontvangen middels overschrijvingen.

Betreffende zijn overige in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Betrokkene verklaarde een duurzame relatie van 5 jaar te hebben met een zekere mevrouw J. K. Betrokkene krijgt in de gevangenis inderdaad gemeenschappelijk bezoek van Julia. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor om zijn duurzame relatie met Julia te bewijzen. Uit nazicht in de registers blijkt dat Julia verblijf geniet in België. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Bovendien kan worden opgemerkt dat betrokkene op 12.10.2022 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf voor het opzettelijk slagen van zijn (ex-)partner. Uit het vonnis blijkt dat hun relatie reeds een jaar voor de uitspraak beëindigd werd.

Deze elementen wijzen op een weinig stabiele relatie. Deze feiten zijn ook bijzonder ernstig. Hij heeft duidelijk zijn driften niet onder controle waardoor hij de fysieke en psychische integriteit van zijn (ex-)partner schaadt. Partnergeweld is in onze hedendaagse samenleving ontoelaatbaar vermits ze een ernstige inbreuk betekent op de persoonlijke levenssfeer van het slachtoffer. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt op het Belgische grondgebied, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn partner niet verbroken dient te worden

door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100) De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene familie en een partner had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van zijn familielevens met zijn familie en die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in land Brazilië of elders. Een mogelijke schending van artikel 3 en 8 EVRM werden dan ook niet aannemelijk gemaakt door betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.11.2021 dat hem betekend werd op diezelfde dag. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen/psychotrope: verkoop/het te koop stellen zonder vergunning: aflevering zonder vergunning (meermaals). Feiten waarvoor hij op 25.01.2018 werd veroordeeld tot een werkstraf van 150 uren (vervangende gevangenisstraf van 15 maanden), een geldboete van 1.000,00 euro (x8) met uitstel 3 jaren voor 900,00 euro (x8) of vervangende gevangenisstraf: 2 maanden) en een bijzonder verbeurdverklaring.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling. Feiten waarvoor hij op 08.12.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden (AWS).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwoningen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid. Feiten waarvoor hij op 28.06.2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 8 maanden – verzet ontvankelijk.

Uit het vonnis blijkt dat het slachtoffer aangifte doet van slagen die zij heeft gekregen van haar ex-partner. De relatie zou iets meer dan een jaar eerder beëindigd zijn, doch hielden partijen contact. Op 4 maart 2022 was het slachtoffer uit geweest en nadien ontstond er ruzie met haar ex-partner. Ze kreeg slagen en stampen van hem. Betrokkene bleef bij haar slapen en verliet 's morgens de woning. Hij sloot deze af en nam de gsm van het slachtoffer mee. Het slachtoffer zat opgesloten tot in de namiddag. Bij zijn thuiskomst heeft het slachtoffer opnieuw boksen en slagen moeten incasseren. De politiediensten stellen schaafwonden in het aangezicht vast en een gezwollen oogkas. Het medisch attest vermeldt een arbeidsongeschiktheid van 3 dagen. Betrokkene biedt zich vrijwillig aan bij het politiekantoor. Hij geeft enkel toe het slachtoffer een draai rond de oren te hebben gegeven; hij zou zelf ook zijn uitgescholden en geslagen. Betrokkene wordt vrijgelaten onder voorwaarden, waaronder een strikt contactverbod. Nazicht van de politionele bestanden toont verschillende, eerder tussenkomsten inzake familiale twisten.

De feiten zijn bijzonder ernstig en vermengen zich in hoofde van betrokkene als gepleegd met eenzelfde strafbaar opzet.

Betrokkene hield geen rekening met de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer; de feiten getuigen van een ernstige normvervaging, een gebrek aan frustratietolerantie en een agressieproblematiek.

Uit het vonnis blijkt bovendien dat betrokkene reeds meermaals werd veroordeeld. In 2018 en 2021 werd hij veroordeeld tot autonome werkstraffen van 150 resp. 60 uur voor inbreuken op de drugwetgeving. Hij werd ook veroordeeld voor een verkeersovertreding. Uit het meldingsrapport van Elegast van 8 september 2022 blijkt dat de autonome werkstraf van 60 uur werd stopgezet; betrokkene was meermaals niet aanwezig op de intakegesprekken en/of annuleerde deze om verschillende redenen. Hierdoor werd de werkstraf omgezet in een gevangenisstraf.

Al deze feiten tonen een aanhoudend problematisch gedrag aan. De betrokkene is niet aan zijn proefstuk toe en blijkt hardleers te zijn. Zijn gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele

ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Uit zijn persoonlijk handelen komt voor de maatschappij een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

#### *Terugleiding naar de grens*

##### **REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:**

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>2</sup> om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen/psychotrope: verkoop/het te koop stellen zonder vergunning: aflevering zonder vergunning (meermaals). Feiten waarvoor hij op 25.01.2018 werd veroordeeld tot een werkstraf van 150 uren (vervangende gevangenisstraf van 15 maanden), een geldboete van 1.000,00 euro (x8) met uitstel 3 jaren voor 900,00 euro (x8) of vervangende gevangenisstraf: 2 maanden) en een bijzonder verbeurdverklaring.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling. Feiten waarvoor hij op 08.12.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden (AWS).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwoningen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid. Feiten waarvoor hij op 28.06.2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 8 maanden – verzet ontvankelijk.

Uit het vonnis blijkt dat het slachtoffer aangifte doet van slagen die zij heeft gekregen van haar ex-partner. De relatie zou iets meer dan een jaar eerder beëindigd zijn, doch hielden partijen contact. Op 4 maart 2022 was het slachtoffer uit geweest en nadien ontstond er ruzie met haar ex-partner. Ze kreeg slagen en stampen van hem. Betrokkene bleef bij haar slapen en verliet 's morgens de woning. Hij sloot deze af en nam de gsm van het slachtoffer mee. Het slachtoffer zat opgesloten tot in de namiddag. Bij zijn thuiskomst heeft het slachtoffer opnieuw boksen en slagen moeten incasseren. De politiediensten stellen schaafwonden in het aangezicht vast en een gezwollen oogkas. Het medisch attest vermeldt een arbeidsongeschiktheid van 3 dagen. Betrokkene biedt zich vrijwillig aan bij het politiekantoor. Hij geeft enkel toe het slachtoffer een draai rond de oren te hebben gegeven; hij zou zelf ook zijn uitgescholden en geslagen. Betrokkene wordt vrijgelaten onder voorwaarden, waaronder een strikt contactverbod. Nazicht van de politionele bestanden toont verschillende, eerder tussenkomsten inzake familiale twisten.

De feiten zijn bijzonder ernstig en vermengen zich in hoofde van betrokkene als gepleegd met eenzelfde strafbaar opzet.

Betrokkene hield geen rekening met de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer; de feiten getuigen van een ernstige normvervaging, een gebrek aan frustratietolerantie en een agressieproblematiek.

Uit het vonnis blijkt bovendien dat betrokkene reeds meermaals werd veroordeeld. In 2018 en 2021 werd hij veroordeeld tot autonome werkstraffen van 150 resp. 60 uur voor inbreuken op de drugwetgeving. Hij werd ook veroordeeld voor een verkeersovertreding. Uit het meldingsrapport van Elegast van 8 september 2022 blijkt dat de autonome werkstraf van 60 uur werd stopgezet; betrokkene was meermaals niet aanwezig op de intakegesprekken en/of annuleerde deze om verschillende redenen. Hierdoor werd de werkstraf omgezet in een gevangenisstraf.

Al deze feiten tonen een aanhoudend problematisch gedrag aan. De betrokkene is niet aan zijn proefstuk toe en blijkt hardleers te zijn. Zijn gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Uit zijn persoonlijk handelen komt voor de maatschappij een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.11.2021 dat hem betekend werd op diezelfde dag. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.*

*Betrokkene werd op 09.06.2023 gesproken in de gevangenis van Antwerpen door een terugkeerbegeleider van DVZ.*

*Betrokkene verleende in beperkte mate zijn medewerking. Hij werd geïnformeerd omtrent zijn administratieve situatie.*

*Betrokkene gaat niet akkoord met een terugkeer naar Brazilië. Zijn leven speelt zich hier af aangezien hij het grootste deel van zijn leven in België doorbracht. Hij heeft hier naar eigen zeggen een duurzame relatie. Bovendien wonen zijn moeder en broer in het Rijk. Ook zouden al zijn vrienden hier verblijven. Hij verklaarde geen binding meer te hebben met Brazilië, hij is er in 2019 enkel nog twee weken op reis geweest. Hij verklaart hier bovendien steeds te hebben gewerkt, naar school geweest te zijn en een certificaat gehaald te hebben. Hij spreekt twee landstalen nl. Nederlands en Frans. Hij verklaarde geen connectie meer te hebben met Brazilië en of de mensen daar.*

*Er dient echter opgemerkt te worden dat de betrokkene pas in 2010 naar België kwam en dat hij dus vele jeugd jaren doorbracht in zijn land van herkomst en dat hij dus ook de landstaal van Brazilië spreekt. Het wordt niet betwist dat het opnieuw opbouwen van een leven in Brazilië aanpassingen zal vereisen, maar er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor een terugkeer naar dit land. Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat betrokkene geen andere banden dan zijn nationaliteit meer zou hebben met Servië. Hij was 14 à 15 jaar toen hij in België kwam wonen waardoor verondersteld kan worden dat hij toch een aantal jaren school liep in Brazilië en vertrouwd is met de cultuur en de taal spreekt. Het administratief dossier bevat ook geen concrete elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Brazilië een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.*

## *Vasthouding*

### *REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:*

*Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:*

*3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.*

*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.*

*4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.11.2021 dat hem betekend werd op diezelfde dag. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.*

*Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.*

*Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Brazilië”*

Op 30 juni 2023 legde de gemachtigde verzoeker ook een inreisverbod op van drie jaar.

## *2. Betreffende ontvankelijkheid*

De bestreden bijlage 13septies houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt: “De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die opgenomen is in de bijlage 13septies, is deze niet ontvankelijk. Op grond van artikel 71, eerste lid van de

Vreemdelingenwet staat tegen deze beslissing immers enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats en heeft de Raad hiervoor geen rechtsmacht.

### 3. Over de vordering tot schorsing

#### 3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

#### 3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij momenteel wordt gedetineerd met het oog op de terugleiding naar het herkomstland. Hij stelt dat het dringend is gezien hij op elk ogenblik kan worden gerepatriëerd.

Verzoeker zat op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in de gevangenis, de repatriëring is gepland op 15 juli 2023. Het is duidelijk dat een klassieke procedure tot nietigverklaring en schorsing te laat zal worden beslecht. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter onderuit halen. Verzoeker kan gevolgd worden in zijn betoog aangaande het uiterst dringend karakter van zijn vordering. Verweerder betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in zijn nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

#### 3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2, 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

*“Verzoekster(sic) is geboren op (...)1995 te U. (Brazilië). Verzoeker kwam op jonge leeftijd (15 jaar) naar België in het kader van gezinshereniging met zijn moeder en Belgische stiefvader. Verzoeker heeft geen familie meer in Brazilië. Al zijn familie woont in België. Verzoeker heeft als 6 jaar een relatie met mevrouw K.J. die hem thans regelmatig opzoekt in de gevangenis.*

*Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar Brazilië. Verwerende partij heeft in haar beslissing dd. 30.06.2023 op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de situatie in Brazilië, noch met het feit dat*

verzoeker geen enkele band meer heeft met dat land. Verzoeker heeft in België school gelopen en spreekt Frans en Nederlands.

Zelfs wanneer Dienst Vreemdelingenzaken een gebonden bevoegdheid heeft om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, gaat het niet om een absolute verplichting. Dienst Vreemdelingenzaken behoudt een zekere appreciatiebevoegdheid.

Dienst Vreemdelingenzaken moet bij het nemen van een uitwijzingsmaatregel rekening houden met het familieleven, de gezondheidssituatie van de betrokkene en de fundamentele rechten neergelegd in internationaal juridische Instrumenten die België binden ( art. 74/13 Vw).

Verwerende partij schendt met haar beslissing art. 8 EVRM.

Voormeld artikel stelt dat :

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 E.V.R.M. kan ' ipso jure ' ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Europees Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van het gezinsleven.

De vereiste van artikel 8 EVRM hebben te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83).

Het is het de taak van verwerende partij om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het EHRM is van mening dat er bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Het is dan ook belangrijk om rekening te houden met alle feiten die voor die belangenafweging van betekenis kunnen zijn.

Verzoeker beroept zich in casu op de bescherming van zijn gezinsleven met zijn ouders, zijn broer en zijn partner.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ' familie- en gezinsleven ' noch het begrip ' privéleven '. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip ' privéleven ' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven ( EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29 ).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden is een feitenkwestie.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is ( cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150 ).

Verzoeker meent in casu dat het begrip ' familiaal (even ' in art. 8 EVRM de relatie tussen hem en zijn ouders, broer en zijn partner insluit.

Verzoeker is van oordeel dat, cfr. de rechtspraak van het EHRM, er dient onderzocht te worden ( aan de hand van de fair-balance-toets ) of er een positieve verplichting is voor de Staat om verzoeker op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn gezinsleven aldaar kan handhaven (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 Oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mogenzi/Frankrijk, § 62).

Verwerende partij heeft het over de criminele ingesteldheid van verzoeker en het feit dat er gevaar is dat hij in de toekomst andere feiten zal plegen. Verwerende partij kan zich hiervoor enkel baseren op 2 veroordelingen uit het verleden waarvoor verzoeker een werkstraf kreeg. De veroordeling m.b.t. partnergeweld is niet definitief, het resultaat van de beroepsprocedure dient te worden afgewacht.

*Indien verzoeker gedwongen naar zijn geboorteland moet terugkeren, wordt het familieleven verbroken. Er zijn in casu onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*

*Van zodra de overheid erover is ingelicht dat een vreemdeling een procedure gezinshereniging alsook een procedure tot herinschrijving is gestart, overschrijdt deze overheid haar macht, zoniet zelfs haar bevoegdheid, door een beslissing te nemen die strekt tot verwijdering van deze vreemdeling van het grondgebied, nog vooraleer er een beslissing in die procedures is genomen.*

*Verzoekers recht op bescherming van zijn familieleven en meer concreet op bescherming van het gezinsleven dat hij samen met zijn partner beleeft en beoogt veilig te stellen, wordt geschonden door de bestreden beslissing, nu deze beslissing er is gekomen nog vooraleer verzoeker zijn recht op bescherming van zijn gezinsleven heeft kunnen doen gelden.*

*Verwerende partij schendt met het nemen van haar beslissing eveneens de artikelen 2 en 3 EVRM.*

*Verzoeker verliet Brazilië toen hij nog erg jong was. Verzoeker is in Brazilië kort naar school geweest doch heeft aldaar nooit gewerkt. Verzoeker heeft geen familie meer in Brazilië. Brazilië is een land met veel armoede en criminaliteit. Verzoeker heeft aldaar geen vangnet en zal aldaar in armoede belanden. Er is niemand bij wie verzoeker terecht kan in Brazilië. Zijn ganse familie woont in België.*

*Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.*

*Verzoeker houdt zich het recht voor om zijn standpunt terzake nog verder uiteen te zetten tijdens de hoorzitting en gedurende de loop van de procedure nog aanvullende stukken neer te leggen."*

In het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en de verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stipt verzoeker aan dat hij op jonge leeftijd naar België is gekomen in het kader van gezinshereniging met zijn moeder en Belgische stiefvader. Hij stelt geen familie meer te hebben in Brazilië en al 6 jaar een relatie te hebben met Mw. K.J. die hem regelmatig opzoekt in de gevangenis. Verzoeker stelt onmogelijk te kunnen terugkeren naar Brazilië, dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de situatie in Brazilië en het feit dat hij geen band meer heeft met dat land aangezien hij hier school heeft gelopen en Frans en Nederlands spreekt. De gemachtigde moet bij het nemen van een uitwijzingsmaatregel rekening houden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Na een theoretische toelichting over artikel 8 van het EVRM stelt verzoeker concreet een beschermingswaardig gezinsleven te hebben met zijn ouders, broer en partner en dat de gemachtigde ertoe gehouden is na te gaan aan de hand van de fair balance-toets of er in zijn geval een positieve verplichting is.

Verzoeker betwist dat er een gevaar is dat hij in de toekomst andere feiten zal plegen. De gemachtigde heeft zich louter gebaseerd op twee veroordelingen in het verleden waarvoor hij een werkstraf heeft gekregen. De veroordeling voor partnergeweld is niet definitief en het resultaat van de beroepsprocedure moet nog afgewacht worden. Verzoeker stipt aan dat er onoverkomelijke hindernissen zijn die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal wordt uitgebouwd of verdergezet.

Verzoeker stelt dat van zodra de overheid is ingelicht over het feit dat een vreemdeling een procedure gezinshereniging en een procedure tot herinschrijving is gestart, de overheid haar bevoegdheid heeft overschreden door een verwijderingsbeslissing te nemen nog voor er een beslissing is genomen. Hij vervolgt dat het recht op bescherming van zijn gezinsleven met zijn partner wordt geschonden nu de beslissing is genomen nog vooraleer verzoeker zijn recht heeft kunnen doen gelden.

In een volgend onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Verzoeker herhaalt dat hij Brazilië erg jong heeft verlaten, hij daar maar kort naar school is gegaan en nooit heeft gewerkt, daar geen familie meer heeft en het een land is met veel armoede en criminaliteit. Verzoeker vreest, aangezien hij daar geen vangnet heeft, in armoede te zullen belanden, aangezien zijn hele familie in België woont.

### Beoordeling

De Raad wijst erop dat de thans bestreden beslissing steunt op verscheidene rechtsgronden. Zo steunt het bevel om het grondgebied te verlaten enerzijds op artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet namelijk dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder de bij artikel 2 vereiste documenten en op artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet, nl. dat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden. Verder steunt de gemachtigde ook de beslissing om geen vrijwillige vertrektermijn te verstrekken op verschillende rechtsgronden, nl. artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet dat er een risico bestaat op onderduiken en anderzijds op artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet dat de onderdaan een gevaar is voor de openbare orde. Zowel wat betreft het bevel als wat betreft het ontbreken van een vrijwillige vertrektermijn, kunnen de verschillende gronden elk afzonderlijk de bestreden

beslissing schragen, dermate dat verzoeker er moet in slagen de onregelmatigheid van elke afzonderlijke grond aan te tonen, teneinde de schorsing van de bestreden beslissing te kunnen bekomen.

Zowel wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten als wat betreft de weigering van het toekennen van een vrijwillige vertrektermijn, steunt de gemachtigde onder meer op het feit dat hij meent dat verzoeker door zijn gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden. Hierbij wijst de gemachtigde op het feit dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan de verkoop van verdovende middelen zonder vergunning. Hij werd daarvoor veroordeeld op 25 januari 2018. Verzoeker heeft zich ook schuldig gemaakt aan heling, feiten waarvoor hij werd veroordeeld op 8 december 2021. Tot slot steunt de gemachtigde zich eveneens op het feit dat verzoeker zich heeft schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg waarvoor hij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 8 maanden, waarvoor het verzet ontvankelijk werd verklaard. Dit laatste betreft een aangifte van de ex-partner van verzoeker K.J. die aanhaalt op 4 maart 2022 het slachtoffer geweest te zijn van boksen en slagen door verzoeker. De politiediensten konden schaafwonden in het gezicht vaststellen evenals een gezwollen oogkas. Het medisch attest vermeldde een arbeidsongeschiktheid van drie dagen. Verzoeker heeft zich vrijwillig aangeboden op het politiekantoor en heeft ook toegegeven het slachtoffer geslagen te hebben. Uit de politionele bestanden blijken volgens het vonnis ook eerdere tussenkomsten inzake familiale twisten. De gemachtigde heeft vervolgens ook een beoordeling gemaakt van de ernst van de feiten, heeft aangestipt dat verzoeker weliswaar twee maal werd veroordeeld tot werkstraffen, maar dat hij meermaals afwezig bleek op de intakegesprekken of afwezig bleef, dermate dat een werkstraf werd omgezet in gevangenisstraf. Hij leidt uit het geheel van elementen af dat verzoeker een aanhoudend problematisch gedrag vertoont en zijn gedrag getuigt van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en dat hieruit een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voor komt waardoor niet valt uit te sluiten dat hij dit gedrag nog zal herhalen en dus een gevaar vormt voor de openbare orde.

De Raad is van mening dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke, noch onzorgvuldige wijze tot deze conclusie is gekomen. Hij heeft een beoordeling gemaakt van het daadwerkelijk en actueel gevaar dat van verzoeker uitgaat en heeft daarbij rekening gehouden met de persoonlijke gedragingen van verzoeker.

Waar verzoeker aanvoert dat er enkel mag rekening gehouden worden met twee werkstraffen uit het verleden, zijnde lichte straffen, blijkt vooreerst uit het voorgelegde vonnis dat de laatste werkstraf door verzoeker niet werd nageleefd en dat het bovendien ook recente veroordelingen betreft van 2018 en 2021. Verder volgt de Raad niet dat de gemachtigde geen rekening zou mogen houden met de laatste zeer recente veroordeling voor slagen en verwondingen aan zijn ex-partner van 28 juni 2023. Ook al is deze veroordeling niet definitief, blijkt dat de gemachtigde dit ook correct in de bestreden beslissing heeft weergegeven en ook heeft aangestipt dat het verzet ontvankelijk is. In het kader van de voormelde rechtsgronden is bovendien niet vereist dat enkel met definitieve veroordelingen mag rekening gehouden worden alvorens tot de conclusie te komen dat verzoeker zijn gedrag een gevaar voor de openbare orde inhoudt. Het Hof van Justitie heeft zich in die zin uitgesproken in het arrest Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van 11 juni 2015, C-554/13, waar hij een uitlegging heeft gegeven van artikel 7, lid 4 van de Richtlijn 2008/115/EG. Hij stelt in punt 51: “Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt. Het feit dat een strafrechtelijke veroordeling niet onherroepelijk is geworden staat er dus niet aan in de weg dat een lidstaat zich op de uitzondering bedoeld in artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 kan beroepen. Zoals de advocaat-generaal in punt 65 van haar conclusie heeft opgemerkt, is in de bewoordingen van deze richtlijn voor een voorwaarde van onherroepelijkheid immers geen steun te vinden en zou die voorwaarde indruisen tegen het doel van artikel 7 van die richtlijn, te weten dat er een specifieke termijn voor vrijwillig vertrek wordt vastgesteld, aangezien die termijn in veel gevallen zou dreigen te worden overschreden als gevolg van de duur van de nationale gerechtelijke procedures.” (eigen onderlijnen) Bijkomend blijkt overigens uit het vonnis dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt dat verzoeker heeft toegegeven zijn (ex)partner “en draai rond de oren te hebben gegeven” onder invloed van alcohol.

Nu de gemachtigde zowel wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, als wat betreft de beslissing geen vrijwillige vertrektermijn toe te passen prima facie terecht tot de conclusie is gekomen dat verzoeker een gevaar inhoudt voor de openbare orde, dient de Raad niet meer in te gaan op het betoog dat verzoeker houdt – weliswaar onder de rubriek “uiteenzetting van de feiten” – aangaande de motieven

over het feit dat verzoeker volgens de gemachtigde in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Enkel indien dit is aangetoond, oefent de Raad een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439 ).

Verzoeker beroept zich op zijn gezinsleven met zijn ouders, broer en (ex)partner.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). De gemachtigde stipt dit terecht aan wat betreft de moeder en stiefvader van verzoeker.

Daarnaast motiveert de gemachtigde nog specifiek aangaande de moeder van verzoeker dat het gegeven dat zij verzoeker in de gevangenis bezoekt geen bewijs is van een bijzondere vorm van afhankelijkheid maar enkel een bewijs van normale affectieve banden. Daarnaast kan uit het feit dat verzoeker eventueel over een vaste verblijfplaats bij de moeder beschikt na de vrijstelling evenmin een band van afhankelijkheid worden afgeleid. Eventuele financiële steun die de moeder zou nodig hebben, of verzoeker zou nodig hebben, kan ook vanuit het buitenland gegeven of ontvangen worden met overschrijvingen. Wat betreft de volwassenen die niet tot het kerngezin behoren, motiveert de gemachtigde dat wederom geen afhankelijkheid blijkt, zodat in casu geen sprake is van een beschermingswaardig familie- of gezinsleven.

Wat betreft zijn partner motiveert de gemachtigde dat verzoeker weliswaar verklaart een duurzame relatie te hebben van 5 jaar met Mw. J.K., met verblijfsrecht in België, en hij in de gevangenis ook van haar bezoek krijgt maar dat het dossier toch te weinig informatie bevat om te kunnen afleiden dat er sprake is van een werkelijk gezinsleven. Hoe dan ook blijkt dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf voor het opzettelijk toebrengen van slagen aan deze (ex)partner. Uit het vonnis blijkt eveneens dat werd verklaard dat de relatie ongeveer een jaar geleden werd beëindigd, hetgeen niet wijst op een stabiele relatie. De gemachtigde stelt ook nog dat partnergeweld in onze samenleving ontoelaatbaar is, aangezien het een ernstige inbreuk is op de persoonlijke levenssfeer van het slachtoffer.

Verzoeker gaat niet in op deze motieven en poneert gewoon dat volgens hem het begrip “familiaal leven” in artikel 8 van het EVRM de relatie tussen hem en zijn ouders, broer en partner insluit. Ter zitting stelt de raadvrouw van verzoeker ook dat er wel nog een relatie is tussen verzoeker en Mw. J.K., echter het bepaalde in het vonnis spreekt dat tegen. De deugdelijke motieven van de gemachtigde aangaande het aangehaalde gezinsleven worden niet weerlegd.

Nu er prima facie geen beschermingswaardig gezinsleven is aangetoond met de moeder, stiefvader, broer of (ex)partner, diende de gemachtigde niet over te gaan tot een fair balance toets naar de vraag of er een positieve verplichting zou zijn in hoofde van de staat om dit gezinsleven te handhaven.

Ten overvloede, waar verzoeker nog stelt dat er in casu onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd, licht hij dit niet op overtuigende wijze toe. Hoe dan ook gaat de gemachtigde wel over tot een belangenafweging en erkent hij ook dat het familieleven met zijn moeder, stiefvader en broer moeilijker zal verlopen, maar stelt hij dat verzoeker dit heeft te danken aan zijn eigen buitensporig gedrag, hetgeen de Raad in casu niet kennelijk onredelijk acht. Verzoeker stipt in het licht van het privéleven evenwel aan dat hij reeds sedert 2010 in België is, Nederlands en Frans spreekt en dat hij geen connectie meer heeft met de mensen in Brazilië, maar de gemachtigde stipt niet op onredelijke wijze aan dat verzoeker vele jeugd jaren in Brazilië heeft doorgebracht en kan geacht worden de landstaal en de cultuur te kennen en dat financiële steun ook via overschrijving kan geregeld worden indien nodig.

Verder stelt verzoeker evenwel nog dat van zodra een overheid is ingelicht dat een vreemdeling een procedure gezinshereniging of een procedure tot herinschrijving heeft opgestart, die overheid zijn macht of bevoegdheid overschrijdt, door een verwijderingsbeslissing te nemen.

In de uiteenzetting van de feiten, stelt verzoeker dat hij op 4 juli 2023, enkele dagen na de bestreden beslissing een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend met zijn Belgische stiefvader T.J.L.L. maar dat hij geen bijlage 19ter kan voorleggen omdat Antwerpen een grote achterstand heeft in de behandeling van de dossiers. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker een stuk 7 waarvan hij stelt dat het gaat om “aanvraagformulier nieuwkomers (gezinshereniging) D.S.G.C. Stad Antwerpen dd. 4.07.2023”. Ook al kan aangenomen worden dat is aangetoond dat het vreemdelingenloket van Antwerpen vertraging heeft in de behandeling van allerhande verzoeken, kan uit de gevoegde stukken niet opgemaakt worden dat verzoeker inderdaad een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van zijn Belgische stiefvader, zoals hij aanvoert. Zoals verzoeker zelf erkent, ligt noch een bijlage 19ter, noch een attest van

immatriculatie voor waaruit zou blijken dat verzoeker een precair verblijfsrecht heeft voor de duur van de procedure tijdens dewelke de aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied wordt gedoogd. Verder kan verweerder op zitting ook gevolgd worden waar hij stelt dat verzoeker sedert het eerder bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 5 november 2021 reeds wist dat hij werd geacht illegaal op het grondgebied te verblijven en had hij toen reeds een aanvraag gezinshereniging kunnen indienen, indien gewenst. Het lijkt er thans dan ook op dat het verzoek werd ingediend met het louter doel de verwijdering te vrijdelen. Verder merkt de Raad op dat het indienen van een verzoek tot herinschrijving niet schorsend werkt, zoals verweerder ter zitting terecht opmerkt.

Opmerkelijk is eveneens dat verzoeker concludeert dat zijn familieleven met zijn partner wordt geschonden omdat de bestreden beslissing is genomen nog voor verzoeker zijn recht op bescherming van zijn gezinsleven kon laten gelden. Echter, uit het feitenrelaas blijkt dat verzoeker heeft aangehaald niet in functie van de (ex)partner een gezinsherenigingsaanvraag te hebben ingediend, maar in functie van de Belgische stiefvader.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt prima facie niet.

Artikel 2 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet.*

*Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.*

*2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:*

*(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;*

*(b) teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;*

*(c) teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.”*

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

*“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Het betoog van verzoeker overtuigt niet dat in geval van terugkeer naar Brazilië zijn leven in gevaar zou zijn of dat hij het slachtoffer zal worden van foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het feit dat verzoeker stelt dat hij het risico loopt in armoede terecht te komen aangezien zijn hele familie in België verblijft, kan prima facie niet worden aangenomen. De gemachtigde motiveert dienaangaande niet kennelijk onredelijk dat verzoeker pas in 2010 naar België kwam en dus vele jeugd jaren in Brazilië heeft doorgebracht, dat hij de landstaal van Brazilië beheerst en kan geacht worden vertrouwd te zijn met de cultuur. Verder erkent de gemachtigde dat het opbouwen van een nieuw leven in Brazilië weliswaar aanpassingen zal vergen, maar dat onoverwinnelijke obstakels niet voorliggen. Elders motiveert de gemachtigde eveneens dat indien nodig de familie van verzoeker kan voorzien in financiële steun via overschrijving. Tot slot is het weinig gepast in hoofde van verzoeker te verwijzen naar de criminaliteit in Brazilië, nu de gemachtigde zelf op redelijke wijze kon vaststellen dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Een schending van artikel 2 van het EVRM of van artikel 3 van het EVRM is prima facie niet aangetoond.

Het middel kan niet leiden tot de schorsing van de bestreden beslissing.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

#### 4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES